

OFICIS

No obstant, el treball més normal i que més correntment he de fer, són cadires i poltrones. Últimament n'he fet uns d'estil Lluís XIV que han agradat tant al propietari que m'encarregà tot seguit la resta de mobles d'un pis complet. Més tard em vaig enterar que el fet de fer-li les dos poltrones en primer lloc, va ésser talment una prova per assegurar-se ell de que li faria igualment de bé tots els altres mobles. I per cert va quedar molt complagut.

En un altre indret de casa seva veiem tot un conjunt de calaixeres que són del Renaixement Català, i tenen entre 250 i 300 anys, fetes amb fusta de noguer. I, parlant d'anys, en un moble hi ha la data de fabricació i per aquest motiu veiem que té 203 anys! Tota una època! Qui sap si els mobles d'ara duraran tant? El moble que ha restaurat de més edat, o sigui el més vell de tots, diu que va sortir d'una casa de Bescanó, concretament molt aprop de la placa. Aquesta gent volien cremar una vella calaixera de més de tres cents anys i jo els hi vaig fer vendre a un senyor que me la va fer restaurar i vaig tenir de fer més de mitja calaixera nova degut al mal estat en que es trobava. És clar que llavors va quedar molt bé, però el preu després va pujar quasi la mateixa quantitat que els anys que tenia, però en milers de pessetes. Tot i que la restauració tan sols valgué unes trenta mil, però ja hom s'adona de l'alt preu que cobra després.

Ens parla del moble antic o vell a Bescanó i diu que no n'hi ha pas gaire, i el poc que hi ha els propietaris no saben el valor que pot tenir la peça. Un altre cas al poble va ser una família que anaven a cremar una calaixera i sort que els va aconsellar sobre el valor que el moble tenia. Emprengué la restauració i ara n'estan molt satisfets i orgullosos de tenir novament la calaixera i en un lloc preferent.

El moble vell, si bé ara s'ha posat de moda, en el seus principis tan sols era adquirit per gent entesa i de molta cultura. Ara, però, al augmentar el nivell de cultura de tothom, la cosa canvia i són moltes les persones que es preocupen de decorar amb estils determinats, si es pot, amb moble vell autèntic. Una gran prova és que després d'un viatge a Madrid preguntar que és el que agrada més i tothom parla de l'Escorial. Magrat tot, es troba gent, que el compra no perquè li agradi, sinó per poder presumir. D'això s'en diu "snobisme".

Tot fent el recorregut per les dependències de casa seva, trobem a cada habitació mobles antics, tots ells d'una gran classe, així com també escultures, imatges tallades en fusta, un Sant Crist d'un refinament exquisit, i molts altres tipus de decoració que fa que sigui talment com si et trobessis en una exposició o un museu.

Finalment aconsella en Miquel que no es llenci res al foc. No costa gens fer mirar un moble abans de cremar-lo. Cremat haviat ho està i per aquest motiu es posa a la nostra disposició per si cal assabentar-nos d'el possible valor d'un peça que creiem no val res.

F. FORTIÀ - Pintor

Ens hem adreçat a En Francesc Frigolé Fortià, Cesc o Quico, pels amics. Concretament el noi de "Can Xico Paleta", més ben dit, el nét d'en Xico Paleta.

Col.laborador de Lapilastra.

Tots coneixem al Francesc Frigolé serio, aparentment introvertit, però que una vegada tractat no respon a aquestes característiques. És simpàtic, obert i comunicatiu; això sí molt donat a pensar i analitzar les situacions.

No obstant aquí més que parlar de la seva personalitat, parlarem d'una faceta seva: la d'artista pintor.

— **Francesc, explica'ns els teus inicis en la pintura i com es va produir el ple desenvolupament de la mateixa.**

— De petit en l'edat escolar, quan anava al col.legi La Salle de Girona, ja se'm donava amb molta facilitat el dibuix. Vaig notar la satisfacció que sentia quan dibuixava i la compensació que em reportava.

Després seguint aquesta afició, vaig fer un curs de decoració. Això no em va satisfer i vaig decidir-me per la pintura. Durant 2 anys vaig

Per: ANGELINA CASADEVALL I PERE MAGRIA

treballar al costat de l'Isidre Vicens, reconegut pintor paisatgista de Girona.

Una vegada apresada la teoria la cosa de posar-me a pintar seriosament no va produir-se fins que vaig tenir 18 anys.

— **La majoria d'edat d'avui. Si això s'hagués donat ara semblaria que esperaves que oficialment s'et donés la teva majoria d'edat. Quants anys tens ara, Francesc?**

— 24 anys.

— **Comptant que et vares posar als 18 anys a pintar en ferm a fins ara, pots haber produït bastantes obres. Ha estat així?**

— Heu de tenir en compte que no sols em dedico a la pintura, doncs com ja sabeu segueixo el negoci del meu pare que m'ocupa tot el dia i per tant és poc el temps lliure que periòdicament em queda. Vull dir amb això que la meua producció de quadres ha estat bé si tenim en compte aquest detall

— **Com definiries tu l'Art en general?**

— Un mitjà d'expressió.

En Francesc, voltat d'unes quantes de les seves obres.

